

Селимински е крайно внимателенъ къмъ стила и композицията на своитѣ кратки или обстояни развития и не допуска тамъ нищо, което би могло да дразни строгитѣ читатели. Ето защо той не остава равнодушенъ, когато при даденъ случай нѣкои се опитватъ да накърнятъ оригиналността на онова, което той смѣта за щастливо постижение на перото си. Протестирайки въ 1858 г., задето известни господа въ Букурещъ сж си позволили да съкратятъ едно негово изложение по черковния въпросъ, той забелязва съ видима досада — колко важно било да се развиятъ мислитѣ по даденъ предметъ „пълно, кратко, ясно, обосновано и законно“, за да бждѣлѣ дори непосветениятъ читателъ въ състояние да схване „бързо и леко“ сжщината на въпроса. „Отъ доброто или лошото изложение на даденъ въпросъ, — добавя той, който е засегнатъ неприятно отъ намѣсата на профани, — зависи и правилното му разрешение“. Държейки така на авторитета и компетенцията си, Селимински се смѣта другъ пжтъ, — въ студията си за брака, — задлъженъ да се извинява, че билъ пристѣпилъ къмъ писане „направо, безъ подготовка“, и то само защото му липсвало достатъчно време. Дори въ назначената за близъккъ приятелъ, Г. Золотовичъ, монография, която все пакъ представя една веща разработка на предмета, той изпитва нѣкакво стѣснение, че не е на висотата, на която би трѣбвало да бжде, отъ становище на своитѣ строги норми за писателя.

Надъ стила си Селимински е могълъ да се замисли навѣрно още докато е билъ ученикъ въ Кидония. Първи негови учители тукъ ще сж били гръцкитѣ класици и преводитѣ на гръцки отъ френскитѣ писатели на XVIII вѣкъ. Зачитайки се съ любовъ въ тѣхъ, той е усвоявалъ съзнателно или неволно тѣхната фактура на изреченията, тѣхнитѣ фигури, тѣхната диалектика. Все тогава, а сжщо и по-късно, той добавя къмъ тѣхъ — като незамѣнимо ржководство не само по морала, но и по изкуството да убеждава — Евангелието: отъ тамъ, именно, произтичатъ много реминисценции въ писмата, очеркитѣ и споменитѣ на Селимински. Но, както при всѣки самобитенъ умъ, така и тукъ школата подсказва преди всичко онова, което отговаря на собствената природа. Мжжественъ характеръ, склоненъ еднакво и къмъ критическо вникване и къмъ силно възбуждение, къмъ афектация, Селимински, при-